

Jakub Hubálek / Happy B-Day

Narozeniny jsou zvláštní den, který často provázejí extrémy. Člověk si občas jejich blízkost uvědomuje dřív, než skutečně nastanou. Během nich se mu pak hlavou honí nejrůznější věci a provázejí ho rozporuplné emoce. Euforii mohou snadno vystřídat hluboké propady a svět při tom bývá víc než kdy jindy černobílý. I proto je pojmenování nové výstavy Jakuba Hubálka (1983) víc než trefné. Druhým důvodem je fakt, že slaví čtyřicátiny.

Nový cyklus jeho pláten vznikl během posledního půl roku. Jak je pro Jakuba Hubálka typické, jsou všechny obrazy černobílé. Přestože obvykle pracuje na základě fotografických skic z mobilu nebo si předem vytváří autorské koláže, podle kterých pak maluje, tentokrát je to jinak. Je paradoxní, že i když na akademii v roce 2010 fakticky absolvoval v ateliéru kresby Jitky Svobodové, ve skutečnosti začal spontánně kreslit až loni v létě, kdy vytvořil zhruba dvě stovky kreseb uhlím. Právě některé z nich se staly volným předobrazem jeho aktuálních maleb.

Uhlí jako specifická technika se také otiskl do dílčí proměny rukopisu, který je teď o poznání měkčí a ještě více se uvolnil, i když při tom nic neztratil na své kontrastní razanci. Jak napovídá jeden z obrazů, v základech jeho kompozic je stále zakletá figura, ale tentokrát se Jakub Hubálek zatím nejvíc přiblížil hranicím abstrakce. Jeho malba je intuitivní, svobodná a žije svým vlastním životem. K realistickému tvarosloví vzdáleně odkazuje, než aby z něj tak jako dřív zřetelně čerpala. To volně odráží i „nekorektní“ instalace, která místy záměrně nerespektuje architektonické mantinely galerie.

Obrazový prostor se u Jakuba Hubálka dramaticky zahušťuje a vzniká dynamické předivo vztahů, které připomíná, že i když se černá a bílá nacházejí na opačných pólech barevného i názorového spektra, ve skutečnosti tvoří kostru tohoto světa, a i proto k sobě mají blíž, než by se mohlo zdát.

Radek Wohlmuth
kurátor výstavy